

קדשת ל"ג בעומר

יגלה ויבאר את מעלה היום הקדוש והנורא, יומא הלולא
של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, ומה יכולם לזפות
בזה היום, ואשריו מי שזכה לנשע אל ציונו הקדוש במרון,
ויפעל שם ישועות ורפואה ונשים נגליים, אשריו לו.

בנוי ומישד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנון והצפון
ובוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן علينا
ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רוז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן علينا
ומשלב בפסוקי תורה, נביים, כתובים ומאמרי
חכמיינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזוהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עה"ק ירושלים טובב"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר : זַכְּרֵי הַנֶּפֶשׁ מִרְגִּישִׁים בַּיּוֹם ל"ג בָּעֶמֶר קָדְשָׁה נוֹרָאָה וּנְפָלָאָה מָאָד, כִּי בַּיּוֹם הַהְסְתַלְקּוֹת שֶׁל רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי, אֲזַהֲמַשְׁיךְ אֶת הַשְׁכִינָה לִמְטָה, כִּי כָל יָמָיו מִסְרָר אֶת נְפָשׁוֹ בַּעֲבוּר גָּלוּי אֲמֹתָת מְצִיאוֹתוֹ יַתְבִּרְךָ. וְלֹכְן בְּל"ג בָּעֶמֶר נְמַשְׁכָת קָדְשָׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי עַד סֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

(אמְרִירִי-מוֹהָרָא"ש, חָלָק ב', סִימָן תַּחַקְעַט)

קונטֿרָס

קְרִשַׁת לְיִג בְּעֵמֶר

בָּנִי הַיָּקָרִי! עַלְיִךְ לְדֹעַת, כִּי כָל הַצָּרוֹת
שְׁעוֹבָרוֹת עַל הָאָדָם הַזֶּה רַק עַל-יִדְךָ בְּלִבּוֹלִי
הַמְּחַשְּׁבָה, הַינּוּ שְׁמַכְנִיס כָּל מִינִי מְחַשְּׁבּוֹת
וְהַרְהֹורִים רְעִים וְדָמִינוֹת וּבְלִבּוֹלִים, וּמִזָּה נַדְמָה
לוֹ כְּאַלּוּ כָל הָעוֹלָם רַץ אַחֲרָיו, וְכֵן כָל הַסְּכָל
שָׁאָדָם סּוּבֵל, הַוָּא רַק עַל-יִדְךָ בְּלִבּוֹל הַמְּחַשְּׁבָה, כִּי
כְּשָׁאָדָם מַקְדֵּשׁ וּמַטֵּה ר אֶת מְחַשְּׁבָתוֹ וּמַדְבִּיקָה בּוֹ
יַתְּבִּרְךָ, הַינּוּ שְׁמַכְנִיס בְּדֹעַתוֹ אֲשֶׁר אֵין שָׁוֹם
מִצְיאוֹת בְּלִעְדֵיכָיו יַתְּבִּרְךָ כָּל, וַהֲפֵל לְכָל אַלְקּוֹת
גַּמּוֹר הַוָּא, דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשָׂה מְעַצְמָו
אֶלָּא מִמְּנָנוּ יַתְּבִּרְךָ, וְאֵין מַי שִׁיכּוֹל לְעַשּׂוֹת לוֹ שָׁוֹם
דָּבָר בְּלִעְדֵיכָי הַקָּדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הַוָּא, כְּשָׁאָדָם חִזְקָה
בְּדֹעַתוֹ בָּזָה, אָז נְגַאל מִכָּל צְרוֹתָיו, וְאֵינוּ מַתְּפַחֵד
וּמַתִּירָא, וְאֵינוּ מַתְּבִּלְבֵל מִשּׁוּם בָּרִיחָה וּמִשּׁוּם דָּבָר
שְׁבָעוֹלָם. כִּי בּוֹ בָּרְגָע שָׁאָדָם מַדְבִּיק אֶת עַצְמָו

קדשַת ל"ג בְעָמֵר

לְגִמְרִי בָּאֵין סֻוֹף בְּרוֹךְ הַוָּא, וּמְכַנִּיס בְּדִעַתּוֹ רַק אֶת אֲמַתָּה מִצְיאוֹתָו יַתְבִּרְךָ, וְתִמְדֵיד זֹכֶר רַק מִמְנוּ יַתְבִּרְךָ, עַל-יְדֵי-זֶה נִצְלָמָכְל אַרְוֹתָיו, לְאַדְכֵן כָּל הַאֲרוֹת וְהַיּוֹרִים וְהַמְּרִירִים וְהַהְרַפְתְּקָאֹת שֶׁהָאָדָם סּוֹבֵל, הַנְּזֵבֵר רַק עַל-יְדֵי בְּלִבּוֹל הַמְּחַשְּׁבָה, שְׁמַכְנִיס בְּדִעַתּוֹ הַרְהֹוּרִים רַעִים וּמְחַשְּׁבּוֹת זָרוֹת וּדְמִיּוֹנוֹת, שְׁמַדְמָה לְעַצְמוֹ כְּאֵלֹו זֶה יַכְלֵל לְעַשּׂוֹת לוֹ רַע, וְזֶה עָשָׂה לוֹ עַוְלָם, וְזֶה יַהֲרֹג אֹתוֹ, וְזֶה יַכְהַא אֹתוֹ, וְרוֹאָה רַק חִשְׁךְ, הַכָּל בָּא מְחַמָּת בְּלִבּוֹל הַמְּחַשְּׁבָה.

וּמוֹבָא בְּכַתְבֵי הַאֲרִיזָ"ל, שָׁסּוֹד ל"ג בְעָמֵר מְרַמֵּז בְּפָסּוֹק (בראשית לא, נב): "עַד הַגֵּל הַזֶּה", הַינְנוּ כִּי יַעֲקֹב אָבִינוּ, שַׁהוּא סֻוד קָדְשַׁת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, עָשָׂה גַּל וּמְאַבָּה בֵּינוֹ לְבֵין לְבָנָן הַאֲרָמִי, שַׁהָנוּ הַסְּטָרָא אַחֲרָא, כָּל הַבְּלָבּוֹלִים הַמְּבָלְבָלִים אֶת הָאָדָם בְּכָל מִינֵי דְמִיּוֹנוֹת וּשְׁטִיוֹת וְהַרְהֹוּרִים רַעִים. וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא נִקְרָאת לְבָנָן הַאֲרָמִי, שָׁבָא בְּרַמְאֹות וּמְלַבְּישָׁ אֶת עַצְמוֹ בְּמִצּוֹת, כְּאֵלֹו כְּוֹנְתוֹ לְעַשּׂוֹת אִיזֶה מִצּוֹה, שֶׁזֶה לְבָנָן, בְּחִינַת לְבָנוֹנִית הַמְּחִין. וּבְאַמְתָה אֵין זֶה אֶלָּא לְבָנָן הַאֲרָמִי, שְׁמַרְמָה אֶת הָאָדָם; כִּי בֹּו בְּרַגְעַ שֶׁאָדָם מִסִּיחַ דִּעַת מִמְנוּ יַתְבִּרְךָ, וּמְתִירָא וּמְתִפְחָד מְאִיזֶה בָּרִיהָ, צְרִיךְ לִיְדָעָ

שזה הפטרא אחרא וקהלות, הבאים מלון הארמי, כי מצד הקדשה אין לו להתחדר ולהתירה משום בריה שבעולם כלל, כי מה יעשה לו אדם בלוudi הקדוש ברוך הוא, ובו ברגע שעודם מפסיק דעת מפנו יתברך מאייה ענין שבק היה, עליו לדעת זהה כבר מהפטרא אחרא, ואפלו שיש אייזו מחשבה שעליו להתחדר מאייה דבר, הוא צרייך תכף ומיד לדעת זהה רק לבן הארמי, שבא אליו ברכמות; כי המאמין האמתី בו יתברך אינו מתירה ואיןו מתחדר משום בריה שבעולם כלל, אלא בורח תמיד אליו יתברך, ובוטח רק בו יתברך, ואיןו משים לב אל שום דבר שבעולם, ולבו חזק כלב הארי, שאיןו מתחדר ומתיירא משום בריה שבעולם, אפלו אלו שחזקים ממנו, עם כל זאתطبع הארי, שאיןו מתירה ומתחדר משום בריה שבעולם, כמו כן צרייך להיות בר ישראל — לא להתיירא ולא להתחדר משום בריה שבעולם, רק לעמוד חזק באמונה פשוטה בו יתברך, וזה קדשת יעקב אבינו.

זה לעמץ זה יש לבן הארמי, שבא ברכמות, ומתלבש עצמו במצוות כאלו כן צרייכים לירא

ולהתפחד מזה או מזו. ובאמת הכל דמיון גדול, ועל-כן עשה יעקב אבינו ג"ל אֶבְנִים בֵּין לְבֵין הָאֲרָמִי, כי כה צריך שתהיה מהיצה מפסקת במחוז ובמחשבתו נגד כל מיני מחשבות רעות והרהורים רעים הַבָּאִים מִהַסְטָרָא אַחֲרָא, כי הקלפות והסתרא אחרא באים בריאות גדולה ובחכילות הרבה תפסו במצודתם, חס ושלום, והעקר – בעניין היראות והפחדים שמתגנבים באדם, לירא ולפחד מבני-אדם, ושוכחים ממנו יתברך, והם באים בכמה מיני גנבות וריאות וערימות, לחשב מחשבות זרות, ומשם נמשכות כל הארות והיסורים לאדם, עד שיש בני-אדם שכל-כה נכנסו במחשבות רעות ובהרהורים רעים ובדמיונות שנפלו בעברות גמורות, רחמנא לישובן, כי כל העברות באות רק מחמת כח המדה, שמאמה לעצמו כל מיני דמיונות של תועבות רעות, רחמנא לישובן, אשר מזה בא לרעות רבות, ומשם נמשכים עליו פחדים שמחדר ומתיירא מבני-אדם, כי מי שחתא נגדו יתברך נכנסים בו פחדים, שמחדר מבני-אדם, ומשם נמשכים עליו כל הארות והיסורים, שסובל כה הרבה בחיזיו, וכן נכנס בחוכות ומסתבק בכל מיני צרות ומכל מני

קדשת ל"ג בעומר

אנשים, וכל אלו המחשבות הרעות נקראות לבן הארמי, שמלבן הארץ, שעיל שם זה נקרא לבן, הינו שהוא מלבין הרשות כל-כך וכך כבר נקבע בזאת, וכך כבר אין שום דרך להמלט משם, חס רשלום, כאשר נדמה הדבר זה לבני הנוצרים, ובפרט מי שכבר נכנס במחשבותיו זרות וכך, לו קשה מאד מאד לצאת מזה, ומשם נמשכים עליו כל הוצאות והיסורים.

אבל הצדיקים האמתיים, ייחידי הדורות, לגונן רבינו שמעון בר יוחאי וחבריו, וכן בכל דור ודור מבחרוי הצדיקים, הם לוחמים עם הקלות והסתירהacha ומחדרים בין נשות ישראל את אמתת מציאותו יתברך, ומגליים להם, אשר אין להם לירא ולפחד משום בריה שבעולם, כי אין בלבדיו יתברך כלל, והכל לפטל אלקות גמור הוא, ותמיד יחשבו רק ממנה יתברך, ויחזרו בתשובה שלמה אליו יתברך, ומחשכה ביד האדם תמיד, יוכל להטות את המחשכה כפי רצונו, כי בדרך כלל, מי שכבר נכנס במחשבותיו זרות וההווים רעים ופחדים יתריהם, לו נדמה שהוא אף פעם לא יצא מהוצאות שלו, וכל זה מחתמת שהמחשבות

שֶׁלּוּ מִעְנּוֹת אָתוֹ, עַד שֶׁנְדַמֵּה לוּ, כְּאֵלּוּ אָבֵד מִנוֹס
וַתְּקֻ� לְגָמָרִי, לְאַכְן אָם מִקְבֵּל אֶת דַעַת הַצְדִיקִים
הַאֲמָתִים וַעֲצֹתֵיהֶם הַקְדוּשָׁות הַמּוּבָאֹת בְּסֶפֶרְיוֹתָם
הַקָּדוֹשִׁים, שֶׁהַמְחַשֶּׁבָה שֶׁל הָאָדָם בַּיּוֹדָיו, וַיְכֹל
לַהֲטֹת אֶת מְחַשְּׁבָתוֹ כַּפִּי רְצׁוֹנוֹ, אֲזַי יָצַף לְהַנְצָלָה
מִכֶּל צָרוֹתָיו; כִּי בְּאַמְתָה מְגָלִים לְנוּ הַצְדִיקִים
הַאֲמָתִים אֲשֶׁר הַמְחַשֶּׁבָה בַּיּוֹד הָאָדָם תָמִיד, וּבְחִיטָה
הַשְׁעָרָה יִכְלֶל לְהַנְצָלָה בְּשֶׁבֶת וְאֶל תַעֲשָׂה' מִכֶּל מִינִי
מְחַשְּׁבּוֹת זָרוֹת וְהַרְהֹורִים רְעִים וַפְּחָדִים יִתְרִים,
עַל-יָדֵי שִׁיטָה דַעַתוֹ לַמְחַשֶּׁבָה כְּשֶׁרֶת, הַיָּנוּ בְשֻׁעה
שְׁנַכְנָסָה בּוּ אַיְזָוּ מְחַשֶּׁבָה שֶׁל יָרָאת נְפּוּלוֹת,
שְׁמַתְפַחַד מַאֲילָוּ בְּגִינִּיאָדָם, אוֹ נְכָנָסִים בּוּ הַרְהֹורִים
רְעִים וַמְחַשְּׁבּוֹת זָרוֹת וְדִמְיוֹנוֹת לְחַטָּא, חַס וְשַׁלּוּם,
תַכְפִּי וְתָמִיד מִהְפְכִים אֶת הַמְחַשֶּׁבָה אֶל מְחַשֶּׁבָה
קָדוֹשָׁה, לְהַאמִין אֲשֶׁר אֵין בְּלָעְדֵי יִתְבְּרַךְ כָּל,
וְהִכְלֵל לְכָל אַלְקּוֹת גַּמָּור הַוָּא, עַל-יָדֵי זֶה הַמִּנְחָלִים
בּוּ יִתְבְּרַךְ וּנְמַתְקִים מִמְּפָנוֹ כָּל הַדִּינִים. וְזֶה
סּוֹד יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּחִיר הָאָבוֹת, שֶׁהַלְךָ בְּעַרְמָה עִם
לְבּוֹן הָאָרָםִי, כִּי קִיה אָחִיו בְּרִמְאוֹת, כִּי הַוָּא יַדְעַ
אֵיךְ לְלַחֵם עִם הַקְלָפָה הַזֹּוּ שֶׁל לְבּוֹן הָאָרָםִי שֶׁבָּא
בְּכָל מִינִי רַמְאוֹת, וַרְוֹצָה לְשִׁבר אֶת הָאָדָם בְּכָל
מִינִי אָפְנִים שְׁבָעוֹלָם.

הִנֵּנוּ כִּי יִשְׁ בָּנֵי הַגּוֹעֲרִים שֶׁנְכַשְּׁלוּ כִּבְרָ בְּכָל
 מִינֵּי חֲטָאִים וְעוֹזְנוֹת וּפְגָם הַבְּרִית, עַד שֶׁנְדַמֵּה לָהֶם
 כִּאֵלּוּ אָבֵד מְנוֹס וְתָקוֹה מֵהֶם לְגַמְרִי, וְבָא לְבָנָן
 הַאֲרָמִי שֶׁהֵוָא כָּלֵל הַמְחַשְּׁבוֹת הַזְּרוֹת, וּבָאִים
 הַסְּטוֹרָא אַחֲרָא וּמַקְלָפּוֹת בְּהַתְלָבְשָׁוֹת שֶׁל רַמְאוֹת
 בְּבִחִינָת לְבָנָן, כִּאֵלּוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת בַּלְבָד נְשָׁבֵר
 וּבְעַצְבּוֹת וּבְמְרִירּוֹת, אֵיךְ עֲשֵׂית ذָבָר כֵּזה לְחַטָּא
 פָּלִיכָךְ לִפְנֵיו יִתְבָּרֶךְ, בְּנוּדָאי אֵין לְהָ כִּבְרָ שׁוֹם
 תָּקוֹה, וּבְנוּדָאי אֵין הַקָּדוֹשִׁ-בָּרוּךְ-הָוּא רֹצֶחֶת בָּךְ,
 וּבְפִרְטָ שְׁמִסִּית וּמִדִּיחָ אֹתוֹ, שֶׁאֵין מְזֻעִילָה לוֹ שׁוֹם
 תָּשׁוּבָה, כִּי הָרִי עָשָׂה אֶת הַכִּי גְּרוּעָ, וּעַל-כֵּן בָּא
 יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּחֵיר הָאָבוֹת, שְׁמַרְמֹז לִנְשָׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַכָּל שָׁקֵר, כִּי גְדוֹלָה תָּשׁוּבָה שַׁהַקָּדוֹשִׁ
 בָּרוּךְ-הָוּא מַקְבֵּל אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְאַפְלוּ שָׁעָשָׂה
 אֶת הַכִּי גְּרוּעָ, אֵיךְ הוּא בָּא וּלְזָחֵם עִם קַלְפָת לְבָנָן
 הַאֲרָמִי בְּרַמְאוֹת גְדוֹלָה, וְזֹה סּוֹד (בראשית לא, כ):
 "וַיָּגַנֵּב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָנָן הַאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ
 כִּי בָּרוּחַ הוּא", הִנֵּנוּ כִּי יַעֲקֹב אָבִינוּ נוֹתֵן עַצָּה
 לִנְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַנְצֵל מִכָּל אֶלְוּ הַמִּסִּיתִים
 וּהַמִּדִּיחִים אֹתוֹ, כִּאֵלּוּ אֵין לוֹ שׁוֹם תָּקוֹה כָּלֵל,
 וְאַפְלוּ שְׁמַתְלָבְשׁ עַצְמוֹ בְּמִצּוֹת כִּאֵלּוּ עָשָׂה אֶת
 הַעֲבָרָה הַכִּי גְּרוּעָה, שְׁעַלְיָה אֵין בְּאָמָת תָּשׁוּבָה, עִם

כל זה עליו לידי, כי רחמיו יתברך על כל מעשיו, וכל זמן שאדם חי עדין יוכל לתקן את הפל, ועל כן יעקב אבינו שמרמו על גдолיו ומחברי החקיקים שבכל דור ודור, בא וננתן עצות לכל בר ישראל שיברך מהמחשבות זרות והפחרדים היתרים והדמינוות שמתלבשים בו, ולא יכנסו בטעון ונטען כלל עם לבן הארמי, אלא תכף-ומיד יתחילו לחשב מחשבות טובות, כי זה שטוען עם המחשבות זרות ונכנס עמהם בטעון ונטען, ורוצה שניניחו אותו לצתת מהם, זהו כמו מי שאומר לרודף שרוצה לברוח ממנה, ואזני הוא רודפו יותר, אבל באמת עקר העצה לברוח מהם ולילך לדרכו ולבלוי להסתגל לאחוריו כלל, ולבלוי לטען עמהם כלל, וזהו סוד: "ויגנב יעקב את לבן הארמי על בלי הגיד לו כי בורח הוא", שאינו מגיד להם שבורח מהם, רק בורח לתרמו לדרך, ועל-ידי זה דיקא נצל מהם, כי אסור להכנס עם המחשבות הזרות בטעון ונטען, רק יעשה בכלל פעם התחלה חדשה, ולא יסתغل אחורנית כלל, וזה עקר העצה להנצל מכל מיני צרות ויסורים ומכל מיני פחדים יתרים ומכל מיני דמיונות, שיעשה בכלל פעם התחלה חדשה, ויברך מה עבר

קדשת ל"ג בעומר

שלו, ודקיקא על-ידיה זיה יכול לנתק את עצמו מה עבר, ויעשה תתחלה חדשה.

כ"י באמת עקר העצה — לשוב אליו יתברך ולעשות בכל פעם התחלה חדשה כאלו עדין לא התחיל כלל, כי אם האדם חושב שהתחילה כבר, על-ידיה זיה תופסים אותו הסטרא אחרא ומקלפותם בחינת לבן הארמי, ואומרים לו: "מה לך להתיגע ולשוב בתשובה שלמה, ראה מפני פעמים התחלה לחזור אליו יתברך, ולא רוצים לקבל אותה, כי 'עליו הראייה' שאין צריכים אותה, כי אתה נופל בכל פעם יותר ויותר, ומתלבלה בכל פעם בעברות יותר גדלות", וכך אין שום עצה להלחם נגדם אלא על-ידי עצה זו — שיברכ לגמרי מהמחשבות הרעות, ולא יכנס בשום טווען ונטען עליהם, "ויגנוב יעקב את לב לבן הארמי על בורי הגיד לו כי בורח הווא", ודקיקא על-ידיה זינצל מהם לגמרי, כי אין הזכיר הרע מצוי אלא לשעתו, ועל-כן אם הוא לא יתכנן שום תכוננים, רק בכל פעם יעשה התחלה חדשה, על-ידיה זיה לא ידעו הקלפות והסטרא אחרא להתרגות בו, וזה עצה נוראה ונפלאה שטגלים לנו גודלי האזכירים בכל

דור ודור, איך שאין עצה לברך מהרע אלא על-ידי שיעשה בכלל פעם התחלה חדשה, כי ימשיך על עצמו ערבות, געימות, יידיות, זיו חיים אלקוטו יתברך, ואז אם יהיה האדם חזק מאד מادر בדבר זה, ולא יטעה את עצמו כלל, אז יעוז לו השם יתברך, וכי יהיה גל בינו לבין לבן הארמי, ולא יוכל לעבר אליו. ואף שבין כה ובין כה נופל במקומ שנופל, עם כל זאת לא ישים לב לכל זה אלא יעשה בכלל פעם התחלה חדשה, ואז אם יהיה חזק ואמץ מאד בזה, אז יתרפק הכל אל הקדשה, שזה מה שאמר יעקב אבינו (בראשית לא, מו): "זיאמר יעקב לאחיו לקטו אבניים, ויקחו אבניים ויעשו גל, ויאכלו שם על הגל"; כי אבניים הם בחינת נצוצות הקודושים, כי בכלל פעם בשאדם נופל לעומק הקליפות, ונכשל במה שנכשל, ולאחר מכן מתעקש לחזור אליו יתברך, על-ידי זה הוא תולש מהסתרא אחרא כל מיני קדשות המנחות שם, שאלו נצוצי הקדשה, וזה מעלה בעלי תשובה, עד שאמרו חכמינו הקודושים (ברכות לד): במקום בעלי תשובה עומדים, שם צדיקים גמורים איןם יכולים לעמוד, כי הם קי במקומות המטנפים ומהזחים, וכשחזרים אליו יתברך, על-ידי זה הם מעלים את

קדשת ל"ג בעמר

המקומות אליו יתברך, ובכפי שאדם עkanשן גדול,
ואינו מstable אחורייה כלל, אלא תמיד מסתכל
קדימה, על-ידיזה הוא ממשיך על עצמו קדשות
עליזות, ואם לא יהיה בטלו, רק יצית את גודלי
הצדיקים, על-ידיזה יזכה סוף כל תקון את
כל העבר שלו, כי על-ידי כל מיני העתקות והזות
שנתק עמו מרע לטוב ומחשובות רעות
למחשובות טובות, אף שבאו לו דבר זה מאד מאד
קשה, עם כל זאת עליו לידע שעליידיזה נתבררים
המצוות הקדושים, עד שנעשה גל ומחיצה
להפסיק בין לבן הארץ, ואם יהיה חזק
ואמץ בזה, יהיה מה שיהיה ויהיה איך שיהיה,
סוף כל תקון לנאתם את הקלות.

וכל זה סוד קדשת ל"ג בעמר, כי כל ימי
הספירה מבירין ברורין על-ידי קדשת מחשבה,
שה עקר קדשת ימי הספירה, שזו הכהנה לקבלת
התורה, לשמר מחשבתו או יותר מאד מאד, כי
קדשת מחשבה היא עקר הקדשה, ועקר הכהנה
לקבלת התורה שתלויה בתיקון הברית, שתלויה
במחשבה, וביום ל"ג בעמר כבר זוכין כל ישראל
לבקר בירין הרבה, עד שנעשה הגל בסוד "עד

קדשת ל"ג בעמר

הgal הוה" וגוי, שטפסיק בין קדשת יעקב לבין טמאות המחשבות הרעות של לבן הארמי; כי עקר הבירור הוא בסוד השבע מדות שמהן כל המחשבות שבראש, שהם סוד (שופטים טז, יג): "שבע מחלפות ראשו", כי המחשבות חולפות ועוברות על האדם כפי המדות שאוחז בהן, אך עקר המדות הוא חמש מחסד עד הוד, כי יסוד מלכות הון פלויות, וכלליות דכלליות כМОבא בכתביו האריז"ל, נמצאו שביהם ה' משבוע ה' שהוא ל"ג בעמר, כבר נגמר הבירור של סוד הוד, הן בבחינת השבעות הן בבחינת הימים, ועל כן אז הוא הוד שבhood שם נחשב פאלו נגמר הבירור, מאחר שעקר המדות עד הוד, ועל כן אז נעשה הגל שבין יעקב לבין לבן הארמי, שהוא מפסיק במחשבה בין הקדשה והסתרא אחרא שלא תקרב עוד בערמומיותה וברקאותה להכנס מחשבות רעות, חס ושלום, מה.

וכל זה בכח הצדיקים הגדולים שהם סוד התנוצות משיח, שהוא סוד התנא הקדוש רבינו שמעון בר יוחאי, שנזכה להסתלק אז, והוא המשיך אז כל התקונים התקינה דיקנא, שםשם נמשכים כל

מינוי עצות, איך להנצל מכל הקלפות, שזה כלל הספרים שהשאר אחריו, ספרי הזהר והתקוננים, אשר מי שרגיל בהם ימשיך, על עצמו ערבות, נעימות, יידדות, זיו, חיות אלקותו יתברך, וכי שרוצה לזכות ליראת שמים ולטעם טעם עולם הבא בעולם זהה, עליו להתميد בספרי הזהר ובספרי התקוננים, ומכל שכן וכל שכן מי שזוכה לבוא אל ציונו הקדוש של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ובפרטיו פרטיות ביום ההלווא שלו, אז ימשיך על עצמו ערבות, נעימות, זיו, אור וחיות מהתנא הקדוש זהה שהבטיח לפטר את כל העולם מהדין, כמו שאמר (סכה מה): יסוציא לפטר את העולם כלו מן הדין מיום שנברא העולם עד סוף כל ההורות; וזה גדרלת כל הצדיקים הגדולים הנוראים ההולכים בעקבות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי כל הгалויים שגלה הארץ"ל, הם בניוים ומיסדים על ספרי הזהר והתקוננים, וכל הгалויים שגלה הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו בגין עליינו, ותלמידיו, הם בניוים על כתבי הארץ"ל לעבדה ולמעשה וכל הгалויים שגלה לנו רבנו ז"ל, הוא שהלביש ספרי הזהר והתקוננים וכל כתבי הארץ"ל וכל הלמודים הקדושים והנוראים של כל

הצדיקים, וידע איך לרدت אל כל נשות ישראל
המצויות בתכליות הירידה, שאין ירידת אחרת,
ולגלוות להם עצות אמתיות איך לצאת מהפח יקוש
שנפלו לשם, וחזק ומאץ אתם בכל מיני
הבורים ערבים ומתקים, איך שלא יתיאשו בשום
פנים ואפין, ומכל מה שרק עובר עליהם יחרז
אליו יתברך, ועל כן ביום זה, יום הקדוש והנורא
ל"ג בעמר, הוא התנותצות גלויה משיח צדקנו,
וכבר מתחילה אז הארת קבלת התורה של חג
השבועות, אשרי מי שמתעורר ביום הקדוש
והנורא זהה, ומקבל על עצמו קבלות חזקות לשוב
אליו יתברך, ולא ישם לב אל כל מה שעובר
עליו, ולא יחלבל מכל הבלבולים ומהחשות
הזרות המטירידים אותם, אלא ידביך את עצמו בו
יתברך, ויצית את כל גודלי ומחורי הצדיקים,
ויתמיד בספריהם הקדושים, אז נכון יהיה לבו
ובטווח, שיזכה להגיע אל מדרגתך, אשרי לו בזה
אשרי לו הבא !

תם ונשלם, שבך לא בזרא עולם :